

a po odmítnutí také dále přes čas pracovala. Činy konkludentní musí dle §u 863 obč. zák. býti toho rázu, že nedovolují pochyb ve směru jiného výkladu. Než tomu tak není v případě sporném. Žalobkyně mohla míti příčiny zatím odměny nežádati, třeba jí nárok příslušel, ať již proto, že nechtěla vzbuditi trpkost zaměstnavatele, a nedala podnětu k výpovědi, když byla na službě závisla a mohla také doufati, že ne-sražené zálohy budou na nárok její za práci přes čas súčtovány. Proto nelze mlčení žalobkyně za vzdání se nároku považovati. Tím méně lze vyložiti jako vzdání se nároku to, že žalobkyně ohlásivši po výpovědi nárok a byvši odmítnuta, pracovala přes čas dále. Vždyť mohla žalobkyně býti v pochybách, že odepření práce přes čas v místě obvyklé poskytne žalované příčinu k propuštění. Právem tedy odvolací soud nárok odměny za práci přes čas, o jehož výši není sporu, přířkl. Rovně není nesprávně posouzena věc po stránce právní ohledně nároku odškodného za předčasné propuštění. Pro posouzení sporu není rozhodno, jako předpisy sociálně policejní platily pro přijímání cizozemci do práce. Nejde o smlouvu, jež jest zakázána zákonem (§ 879 I. obč. zák.). Zákon smluv pracovních s cizozemci nezakazuje a proto nejsou neplatny. Proto ani správní úřady nestanovily a nemohly stanoviti neplatnosti takových smluv. Žalovaná sjednala smlouvu bez ohledu na svolení úřadu k zaměstnání žalobkyně, to dle dohody nemělo ani býti vyžádáno, nestalo se podmínkou smlouvy, proto ji musí dodržeti. Nemůže v odepření svolení úřadu ani nalézti důvodu k propuštění zaměstnance. Dle §u 27 zákona o obchodních pomocnících jsou sice důvody propouštěcí vypočteny jen příkladmo, ale dle tendence zákona je duvodem propuštění jen okolnost, ležící v osobě zaměstnancově, ne v osobě zaměstnavatelově. Nedostatek svolení k zaměstnání cizince je příčinou, přihodivši se zaměstnavateli. On má požádati o svolení k zaměstnání. Nad to nelze přehlédnouti, že žalovaná sama svým prohlášením dala podnět k zamítnutí žádosti o svolení k zaměstnání žalobkyně. Zavinění žalované samé nelze proto ani považovati za důležitý důvod dle §u 25 zákona o obchodních pomocnících. Že žalovaná mohla býti trestána, ponechávajíc žalobkyni jako cizinku ve svých službách, zavinila sama tím, že o svolení před přijetím nežádala. Jednala neopatrně, když neujednala svolení to za podmínku smlouvy. Proto právě se vlastního zavinění nemůže dovolávati jako důvodu k propuštění. Ostatně trestnou se stala ne teprve ponecháním ve službě po odepření svolení, nýbrž již přijetím bez takového svolení.

Čís. 3821.

Ustanovení čtvrtého odstavce §u 502 c. ř. s. neplatí, zrušil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu jen pro neúolnost řízení, vysloviv jinak právní názor, shodný s právním názorem původního rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 265/24.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů v rozepři o zaplacení 729 Kč 80 h a dodání 7 q uhlí.

D ů v o d y:

Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest podle §u 502 c. ř. s. v doslovu čl. VI. čís. 30 novely o úlevách soudu, který tu přichází jediné v úvahu, jelikož rozsudek první stolice byl vynesena před 1. červencem 1923, dovolání nepřipustno, když předmět rozepře, o němž rozhodl odvolací soud, na penězích nebo peněžité hodnotě nepřevyšuje 1000 Kč. V tomto případě předmět rozepře nedosahuje této hranice. Dovolání jest však přípustno, když rozsudek první stolice, potvrzený odvolacím soudem, byl vynesena následkem usnesení odvolacího soudu, které rekusem nemohlo býti napadeno (§ 519 čís. 3 c. ř. s.) a jímž dřívější rozsudek byl zrušen podle §u 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. a §u 499 c. ř. s., a věc odkázána byla zpět na soud první stolice. O tento případ tu však neběží. Sejde totiž na tom, zda soud první stolice vázán byl právním názorem zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 22. srpna 1922, z něhož odvolací soud vycházel při svém rozhodnutí. Nelze ovšem popřít, že odvolací soud v tomto usnesení vyslovil právní názor, že jest rozhodným obsah smlouvy, podle které se žalovaná strana zavázala dne 3. prosince 1921 pracovat bez výpovědi, že se tím vzdala práva podle §u 201 hor. zák., že ustanovení tohoto předpisu není donucujícím právem, že může býti změněno jinakými ustanoveními služebního řádu nebo služební smlouvy, že ani vydáním služebního řádu nemohla býti smlouvená lhůta výpovědní změněna, že rozhodující jest vůle stran, která může také býti v odporu se služebními řády, že tedy revers ze dne 3. prosince 1921 jest platným. Odvolacímu soudu bylo neúplností řízení první stolice jediné, že nebyla zevrubně zjištěna oboustranná vůle stran, při čemž arci vzal zřetel na další skutkové možnosti, ale na konec svého usnesení vyslovil zřetelně, že rozsudek první stolice zrušuje jediné pro neúplnost řízení. Srovná-li se onen právní názor odvolacího soudu s právními názory soudu první stolice, vyslovenými v jeho zrušeném rozsudku ze dne 17. května 1922, lze seznati, že si odvolací soud svým právním názorem právní názory první stolice úplně osvojil a na nich ničeho nezměnil. Z toho plyne, že v tomto případě nebyl soud první stolice při svém rozhodnutí vázán právním názorem odvolacího soudu, nýbrž, rozhodnuv dle týchž právních zásad jako v dřívějším rozsudku, že se přidržel svého vlastního, s druhou stolicí shodného posouzení právního, že byl jeho nově vydaný rozsudek odvolacím soudem potvrzen, že jde o souhlasné rozsudky obou stolic, a že při nich právní posouzení odvolacího soudu nebylo jediné a výhradně rozhodujícím pro posouzení rozepře. V takovém případě je však dovolání podle §u 502 c. ř. s. i tehda nepřipustným, když jinak jsou zde předpoklady odstavce třetího, poněvadž podle vysvětlujících poznámek k novele o úlevách soudů, str. 11., vnitřní důvod, z něhož došlo k utvoření odstavce čtvrtého §u 502 c. ř. s., nemá tu místa a poněvadž v odstavci čtvrtém §u 502 c. ř. s. citován jest § 499 c. ř. s. zřejmě jenom zřetelem na jeho druhý odstavec, tedy platí jako předpoklad výhrady odstavce čtvrtého vázanost první stolice na právní názor odvolacího soudu. To soud první stolice ve svém usnesení ze dne 29.

srpna 1923, jímž odvolání odmítl jako nepřipustné, správně vystihl; ale když u rekursního soudu podle jeho usnesení ze dne 25. listopadu 1923, při tom nezůstalo, bylo na dovolacím soudu, by nepřipustné dovolání odmítl podle §u 507 odstavec první c. ř. s.

Čís. 3822.

Úpis válečné půjčky u sběrného důstojníka v poli. Obsahovaly-li upisovací podmínky ustanovení, že dlužno při úpisu složití část upisovací jistiny, nestalo se upsání hotovým, dokud ona část nebyla složena.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 272/24.)

Žalovaný upsal v roce 1917 v poli k výzvě sběrného důstojníka válečnou půjčku. Žalobu banky o zaplacení upsaného peníze o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalobkyně vyvozuje svůj nárok na zaplacení zažalovaného peníze z přihlášky k upisování páté válečné půjčky ze dne 16. ledna 1917 a z dopisů ze dne 16. ledna 1917, k přihláškám přiložených. V upisovacích přihláškách upisuje žalovaný u upisovny pošt. 405 na základě podmínek na druhé straně uvedených 100.000 K 40-leté daně prosté 5½ % umořitelné státní půjčky, 15.000 K daně prostých 5½ % státních pokl. poukázek splatných dne 1. června 1922. a 3000 K daně prostých 5½ % státních pokl. poukázek splatných dne 1. června 1922, skládá splátku 3150 K a 360 K na hotovosti a žádá, by válečná půjčka byla zaslána Julii W-ové a v oněch dopisech vyrozumívá žalobkyni 1) že se jí zašle prostřednictvím Julie W-ové spořitelní knížka městské spořitelny, z níž vybere 3150 K a 630 K a po té knížku Julii W-ové mu vrátí a 2) že jí zašle 10.000 K nominale druhé válečné půjčky a 15.000 K nominale třetí válečné půjčky prostřednictvím Edmunda W-a a žádá, by na základě těchto půjček byl vyplacen na upsaných 100.000 Kč peníz 18 750 K jako splátka. Nechtěl tudíž žalovaný zaplatiti protihodnotu válečných půjček, jím upsaných na jednou, a platí pro něho tudíž ustanovení o lombardování, otištěné na druhé straně přihlášky upisovací, které zní takto: Nechce-li upisovatel protihodnotu upsaných půjček zaplatiti na jednou, jest při úpisu složití jako krytí: Korun 17 na každých K 100 nominale 40leté daně prosté 5½ % umořitelné státní půjčky, K 210 za každých K 1000 nominale daně prostých 5½ % státních pokl. poukázek. Dle toho měl žalovaný složití, na upsaných 100 000 K státní půjčky 17.000 K, na upsaných 15.000 K pokladničních poukázek 3.150 K, na upsaných 3.000 K pokladničních poukázek 630 K. Tyto přihlášky upisovací nelze dle §u 6 a 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. dle toho, co slova ve svém spojení vlastně znamenají, a dle zásady poctivého obchodování vykládati jinak, než, že upsání mělo býti teprve tehdy právoplatně, až by bylo složeno potřebné krytí. Tímto stavem věci jest úplně objasněn přednes žalovaného, že důstojník, mající na starosti upisování válečné půjčky slib, že podepsání přihlášek jest nezávazné, dal netoliko ústně, nýbrž že jej poznamenal i písemně na tiskopisu, a že žalovaný četl pouze tuto poznámku. Důstojník nenapsal sice sám tuto